

neppe være tilraadelig. Vi ser, hvad den sidste Takstforhøjelse har foranlediget af Overbelastning af Landets Landeveje med Transportautomobiler. Vi har set, hvorledes der fra Uge til Uge oprettes nye Ruter for Transportautomobiler, og under denne forøgede Trafik, som vore Landeveje ikke er byggede til, nærmer vi os mere og mere en Katastrofe for Landevejene. Jeg er ganske enig med Hr. Ulrich i de Bemærkninger, han gjorde i saa Henseende i Formiddags, og jeg er ogsaa enig med ham om de Midler, han anbefalede til Afvendelse af denne Katastrofe. At tvinge Godstrafikken yderligere bort fra Skinnevejene over paa Landevejene forekommer mig ikke tilraadeligt, og det maa anerkendes, at den højtærede Trafikminister ogsaa har haft Blikket aabent for en anden Maade at skabe Balance paa, nemlig den at søge Udgifterne formindsket, og at han til dette Formaal har nedsat en Undersøgelseskommission, som jeg oprigtigt haaber vil arbejde hurtigt og kraftigt og blive en virkelig Sparekommission. Jeg tror, det vil være muligt at spare overordentlig store Beløb. Men det kræver efter kyndige Jernbanemænds Opfattelse først og fremmest en Simplificering af hele Statsbanernes Organisation og Arbejdsmaade.

Det var ogsaa Meningen med den sidste store Statsbanereform, men man opnaaede det modsatte. Man fik et nyt Led skudt ind i Organisationen, nemlig Distriktet, og det blev et nyt Omsvøbsdepartement. Det fik nemlig ikke den fornødne selvstændige Myndighed, det blev kun en Station — en Forsinkelsesstation — mere paa Vejen til Generaldirektoratet, hvor selv de ubetydeligste Sager stadig gaar ind til Afgørelse og behandles papirmæssigt og uhyre langsomt. Kontorsystemet ved de danske Statsbaner er — det er stadig praktiske og kyndige Jernbanemænds Opfattelse, jeg støtter mig til — mere ulideligt nu end nogen Sinde. Sagerne og Rapporterne svulmer op i Antal og Længde og tager i Forhold til den praktiske Nytte, som der er forbundet med dem, en ganske meningsløs Mængde Menneskers Arbejdskraft. Der er ingen Steder her i Landet, hvor Skrivefærdigheden udvikles i den Grad som indenfor de danske Statsbaner. Statsbanernes Stationer og Kontorer er rene Fabrikker for danske Stile, danske Stile om de mest mærkværdige og mest varierende Emner. Jeg skal nævne et typisk Eksempel paa, hvad man laver Sager paa indenfor Statsbanerne.

I en 2den Klasses Vogn, der gør Turen fra Frederikshavn over Aarhus—Fredericia—Esbjerg—Ringkøbing til Struer, savner

en af Personalet en Dag et Haandklæde i et Toiletrum. Naar den Mand opdager en saadan Mangel, gør han ikke den simple Ting at melde den til sin nærmeste foresatte og faa et andet Haandklæde hængt op. Nej, det gaar meget mere højtideligt til. Sagen gaar til Frederikshavn med Forespørgsel, om man kan meddele noget om, hvor det Haandklæde er blevet af. Frederikshavn erklærer, at det formentlig var til Stede ved Togets Afgang. Sagen sendes saa til Aalborg til Afhøring af Togpersonalet Frederikshavn—Aalborg. Ingen kan give Oplysninger om det. Videre sendes Sagen til Aarhus til Afhøring af Togpersonalet Aalborg—Aarhus. Det giver samme Resultat. Sagen gaar saa videre til Fredericia til Afhøring af Togpersonalet Aarhus—Fredericia. Der er ingen, der kender noget til Haandklædet. Sagen sendes da til Esbjerg, som afhører Togpersonalet Fredericia—Esbjerg. Der er stadig ingen, der ved Besked om Haandklædet. Samme Resultat faar man i Ringkøbing og Struer, og endelig gaar Sagen fra 3die til 2det Distrikt, som henlægger hele den vældige Dynge af Papir og erklærer, at der ikke er noget at gøre ved det, Haandklædet maa betragtes som tabt. Imidlertid er der gaaet 14 Dage à 3 Uger, og Struer har naturligvis forlængst hængt et nyt Haandklæde op i Vognen og faaet det forsvundne erstattet af Distriktets Depot. Men hvad om man nu havde gjort den simple Ting at hænge et nyt Haandklæde op, da man savnede det? Thi der er en af to Muligheder: enten er det stjaalet, og saa faar man det ikke tilbage ved nok saa mange Afhøringer, eller ogsaa har en Betjent glemt at hænge det op i Vognen, og saa faar man det heller ikke. Jeg beder ærede Medlemmer tænke paa, hvad det vil sige, at alle disse Stationer, jeg har nævnt, skal afhøre et Togpersonale paa godt og vel 100 Mennesker, som møder til Forhør, vel oven i Købet nu mod Udbetaling af Overarbejdspenge. Jeg beder Dem betænke, hvad det er for et Spild af Tid og Penge at sætte dette Apparat i Scene, saa meget mere som de, der efter dette Reglement sætter alle disse Forhør i Scene, meget godt paa Forhaand ved, at der ikke kommer noget ud af det, og i øvrigt ikke interesserer sig i nogen som helst Grad for det Problem, hvor dette Haandklæde er blevet af. Det er kun et Eksempel blandt mange lignende, som forekommer mindst een Gang om Ugen paa de danske Statsbaner. En af Hovedskavankerne ved Statsbanernes Organisation er, at den ene Afdeling aldrig ved, hvad den anden foretager sig. Man har indenfor denne